

Прощення

В лікарняній палаті зручно, затишно. Тиміш відкриває очі, знову бачить уважний погляд хірурга. І коли він спить? Та чи є в нього родина, домівка? Такий зараз спокійний... А нещодавно, коли почув схвильований голос медсестрички: «Лікарю, він помирає!» - так закричав на нього: «Я тебе-таки витягну! Живи, чорт забирай!» І лаявся, лаявся на нього. А потім знову - уколи, уколи, уколи, і поряд - такий же, як і сам Тиміш, молодий, але сивий хірург.

Тиміш засинав і прокидався, а у ві сні бачив той страшний бій в Афганістані...

Їхньому загону було доручено удержати висоту. Оточені з усіх боків, маючи багато техніки, вони відстрілювались вже третій день. Скільки полягло молодих хлопців! А їх, двох друзів - розвідників (Тиміш за старшого), командир відіслав знайти прохід в горах. Вони повернулись, віддали карту проходу, все розказали командирю та попадали в траншею спати. А тут новий наказ: негайно відійти загону. Всі швидко знялись, навіть покидали техніку, а про них забули. Тиміш прокинувся від пострілів і від болю. Поранений... Покликав друга. Вони зрозуміли, що лишилися тільки вдвох в оточенні ворогів. Юрко, завжди такий веселий і сильний, з дитинства був захисником Тиміша. В школі сиділи за однією партою, разом парубкували. Побачивши пораненого Тиміша і почувши кроки ворогів, він раптом став таким жалібним, розгубленим. Щоб цього не бачити, Тиміш наказав: «Іди за загonom, а я їх затримаю».

А як же ти? Я залишусь з тобою.

Разом ми не виберемося, я тобі наказую - іди!

Як йому хотілося, щоб Юрко сказав, що не покине пораненого товариша! Але той пішов...

Тиміш переповзав з місця на місце, від одного кулемета до іншого, і стріляв, стріляв. Скільки часу пройшло - не пам'ятає.

Потім була тиша. І раптом - радісні голоси: «Тут живий хлопець», інший загін прийшов на допомогу. Тиждень Тиміша відмивали від землі, лайна, бруду, поту і крові. І все заходили в палату подивитись на українського хлопця, який сам удержав висоту. Вже вдома, в селі, одержав нагороду за той бій. І тоді ж зустрівся з Юрком.

- Пробач мені, друже!

Тиміш подивився на нього. Як зараз другові соромно, важко. Не можна, не можна все життя жити з провинною!

- Нема за що пробачати. Ти виконав наказ. Побачив, як зрадив Юрко, як знову засяяли його очі...